

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Nora Roberts/J.D. Robb bij Boekerij:

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Irse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Op de vlucht

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

Oorsprong

Herinnering

Verwachting

Onschuld

Fluweel

E-boeknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Zes zaken voor Eve

Zes novelles in het leven van Eve Dallas

Vertaald door Textcase

Eerste druk 2021

Tweede druk 2023

ISBN 978-90-599-0108-7

ISBN 978-94-023-1721-3 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titels: *Midnight in Death; Interlude in Death; Haunted in Death; Eternity in Death; Ritual in Death; Missing in Death*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © iStock

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© respectievelijk 1998; 2001; 2006; 2007; 2008 en 2009. All © by Nora Roberts

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Bij nacht vermoord	7
Vermoorde vaders	101
Vermoord fantoom	199
Bloedig vermoord	293
Ritueel vermoord	397
Vermoord en vermist	485

Bij nacht vermoord

1

Moord heeft lak aan tradities. Het gaat voorbij aan gevoelens. Het kent geen vakantie.

Omdat moord haar zaak was, stond inspecteur Eve Dallas op kerstnacht in de vrieskou seal-it te spuiten op de hertenleren handschoenen die haar man haar enkele uren daarvoor had gegeven.

Het telefoontje was minder dan een uur geleden gekomen, nog geen zes uur nadat ze een zaak had afgerond die haar had uitgeput en waarvan ze de naweën nog in haar lichaam voelde. Haar eerste kerst met Roarke ging nog niet bepaald van een leien dakje.

Aan de andere kant was het nog veel slechter uitgepakt voor rechter Harold Wainger. Zijn lichaam was midden op de ijsbaan bij Rockefeller Center gedumpt. Hij lag op zijn rug, waardoor zijn glazige blik gericht was op de gigantische kerstboom die het symbool was voor de kerstgedachte die New York wilde uitdragen.

Zijn naakte lichaam begon al donkerblauw te kleuren.

De volle, zilverkleurige lokken die altijd zijn handelsmerk waren geweest, waren op grove wijze afgesneden. En al was zijn gezicht behoorlijk toegetakeld, ze had geen moeite hem te herkennen.

Ze had ontelbare keren in zijn rechtszaal gezeten gedurende haar afgelopen tien dienstjaren bij de politie. Hij was, dacht ze, een stevige en stabiele man, met evenveel begrip voor de schimmige grijsgebieden van de wet als respect voor de essentie ervan.

Ze ging op haar hurken zitten om de woorden die diep in zijn borstkas waren gebrand van dichtbij te bekijken.

OORDEELT NIET, OPDAT GIJ NIET GEOORDEELD WORDE

Ze hoopte dat de brandwonden na zijn dood waren toegebracht, maar

had zo haar twijfels. Hij was genadeloos afgeranseld, de vingers van beide handen waren gebroken. Diepe wonden bij zijn polsen en enkels wezen erop dat hij vastgebonden was geweest. Maar het afranselen noch de brandwonden waren de doodsoorzaak.

Het touw dat was gebruikt om hem op te hangen zat nog stevig om zijn nek gesnoerd en sneed in het vlees. Zelfs dat was niet erg snel gegaan, besloot ze. Het leek er niet op dat zijn nek was gebroken en de gesprongen aders in zijn ogen en gezicht wezen erop dat hij langzaam was gewurgd.

‘Hij wilde dat je zo lang mogelijk in leven bleef,’ mompelde ze. ‘Hij wilde dat je het allemaal zou voelen.’

Op haar knieën bestudeerde ze het handgeschreven briefje dat vrolijk alle kanten op waaide. Het was als een obscene lendendoek op het kruis van de rechter bevestigd. De namenlijst stond in zorgvuldige, zwarte blokletters.

RECHTER HAROLD WAINGER
OFFICIER VAN JUSTITIE STEPHANY RING
PRO-DEOADVOCaat CARL NEISSAN
JUSTINE POLINSKY
DOKTER CHARLOTTE MIRA
INSPECTEUR EVE DALLAS

Bewaar je mij tot het laatst, Dave?

Ze herkende de stijl: met plezier toegebrachte pijn, gevolgd door een langzame, kwellende dood. David Palmer genoot van zijn werk. Zijn experimenten, zo had hij ze genoemd toen Eve hem drie jaar eerder eindelijk had opgespoord.

Tegen de tijd dat ze hem achter de tralies had, had hij van acht slachtoffers een uitgebreid archief waarin zijn werk was gedocumenteerd. Sindsdien zat hij de acht keer levenslang uit die Wainger hem had gegeven, op een maximaal beveiligde afdeling voor psychisch gestoorden.

‘Maar je bent ontsnapt, nietwaar, Dave? Dit is jouw handelsmerk. Het martelen, de vernederingen, de brandwonden. Het lijkt achterlaten op een openbare plek. Dit is geen copycat geweest.’

‘Doe hem maar in een zak,’ beval ze en kwam vermoeid overeind. Het zag er niet naar uit dat de laatste dagen van 2058 erg feestelijk zouden worden.

Zodra ze in haar auto stapte, zette Eve de verwarming op de hoogste stand. Ze trok haar handschoenen uit en wreef met haar handen over haar gezicht. Ze zou naar het bureau moeten om een verslag maken, maar dringender zaken verhinderden de rit naar het hoofdkwartier. Ze verdomde het om eerste kerstdag door te brengen omringd door smerissen.

Via de dashboard'link nam ze contact op met de meldkamer om te zorgen dat iedereen op de lijst op de hoogte werd gesteld van het potentiële gevaar. Kerst of geen kerst, ze wilde bewakers in uniform op elk adres.

Terwijl ze wegreed, schakelde ze haar computer in. ‘Computer, status van David Palmer, psychiatrisch patiënt in penitentiaire inrichting Rexal.’

Bezig... veroordeeld tot achtmaal levenslang in buitenplanetaire inrichting Rexal, status: ontsnapt tijdens overplaatsing naar ziekenboeg, 19 december. Opsporingsonderzoek loopt.

‘Ik denk dat Dave heeft besloten kerst thuis door te brengen.’

Ze keek verstoord op toen een zeppelin boven haar kerstmuziek over de ontwakende stad tetterde. Laat die herdertjes maar in de stront zakken, dacht ze en belde haar commissaris.

‘Commissaris,’ zei ze toen het gezicht van Whitney op het scherm verscheen. ‘Het spijt me u te moeten storen met kerst.’

‘Ik ben al op de hoogte van rechter Wainger. Hij was een goed mens.’

‘Ja, chef, dat was hij inderdaad.’ Ze zag dat Whitney een kamerjas aanhad. Een mooie, van goede kwaliteit, waarvan ze zich voorstelde dat het een cadeau van zijn vrouw was geweest. Roarke gaf haar voortdurend overdreven cadeaus. Ze vroeg zich af of Whitney ook zo ondersteboven was van zijn cadeaus als zij van de hare. ‘Zijn stoffelijk overschot wordt nu overgebracht naar het mortuarium. Ik heb de bewijslast verzegeld en ben onderweg naar mijn kantoor thuis.’

‘Ik had hier liever een ander op gezet, inspecteur.’ Hij zag een flits in haar vermoeide ogen, het goudbruin werd donkerder. Toch bleef haar gezicht, met de scherpe hoeken, de stevige kin met het kuiltje en de volle, ernstige mond, koel en beheerst.

‘Bent u van plan mij van deze zaak af te halen?’

‘Je hebt net een zware, moeilijke zaak afgerond. Je adjudant is aangevallen.’

‘Ik ga Peabody niet oproepen. Ze heeft genoeg te verduren gehad.’

‘En dat geldt niet voor jou?’

Ze deed haar mond open, en weer dicht. Lastig punt, dat moest ze toegeven. ‘Chef, mijn naam staat op die lijst.’

‘Precies. Nog een goede reden om deze beker voorbij te laten gaan.’ Een deel van haar wilde dat, dat deel wilde heel graag de hele zaak opzij schuiven en naar huis gaan om op een normale manier kerst te vieren, iets wat ze nog nooit had meegemaakt. Maar ze dacht aan Wainger, beroofd van zijn leven en van zijn waardigheid.

‘Ik heb David Palmer opgespoord en gebroken. Hij was mijn arrestant en niemand kent de krochten van zijn geest zoals ik die ken.’

‘Palmer?’ Whitney keek verbaasd. ‘Palmer zit opgesloten.’

‘Niet meer. Hij is de 19e ontsnapt. En hij is terug, chef. Ik herkende zijn stijl. De namen op de lijst,’ vervolgde ze, om haar punt te maken. ‘Die zijn allemaal met hem in verband te brengen. Wainger was de rechter tijdens zijn proces. Stephanie Ring was assistent-aanklager. Cicely Towers was de aanklager, maar zij is niet meer. Ring assisteerde. Carl Neissan was de advocaat die hij door de rechtbank kreeg toegewezen toen Palmer weigerde zelf een advocaat te nemen, Justine Polinsky was voorzitter van de jury. Dokter Mira heeft hem onderzocht en tegen hem getuigd tijdens de zitting. Ik heb hem ingerekend.’

‘De mensen op de lijst moeten worden geïnformeerd.’

‘Al gebeurd, chef. En er zijn al lijfwachten toegewezen. Ik kan de bestanden naar mijn thuisunit flitsen om mijn geheugen op te frissen, maar het is allemaal nog redelijk vers. Je vergeet niet gauw iemand als David Palmer. Een nieuwe agent zou helemaal van voren af aan moeten beginnen, dat kost tijd, iets wat we juist niet hebben. Ik ken deze man, ik weet hoe hij werkt, hoe hij denkt. Wat hij wil.’

‘Wat wil hij dan, inspecteur?’

‘Wat hij altijd al wilde: erkenning van zijn genialiteit.’

‘Het is jouw zaak, Dallas,’ zei Whitney na een lange stilte. ‘Los het op.’

‘Jawel, commissaris.’

Ze verbrak de verbinding terwijl ze door het hek reed van het ontzagwekkende herenhuis waarvan Roarke zijn thuis had gemaakt.

Ijs van een nachtelijke storm glom als zilveren zijde op kale takken. Sierheesters en dennenbomen glinsterden mee. Daarachter verrees het huis, een elegante vesting, een getuigenis van een vorige eeuw met haar prachtige bakstenen en de vele vierkante meters glas.

In het mistroostige halfduister van de ochtend, flakkerden prachtig opgetuigde kerstbomen achter verschillende ramen. Roarke had zich nogal in de kerstsfeer gestort, dacht ze met een bescheiden glimlach. Ze hadden geen van beiden ooit bergen vrolijk ingepakte cadeautjes onder mooi versierde kerstbomen gekend. Allebei hadden ze een ellendige jeugd gehad en dat hadden ze op verschillende manieren gecompenseerd. Zijn manier was om zaken te verwerven, en een van de rijkste en machtigste mannen ter wereld te worden. Linksom of rechtsom. De hare was om haar lot in eigen hand te nemen en onderdeel te worden van het systeem dat haar als kind in de steek had gelaten.

Haar manier was de wet. De zijne was, of was geweest, het omzeilen van de wet.

Nu, nog net geen jaar nadat een andere moord hen bij elkaar had gebracht, waren ze een eenheid. Ze vroeg zich af of ze ooit zou begrijpen hoe ze dat samen voor elkaar hadden gekregen. Ze liet haar auto voor de deur staan en liep de trap op, een soort rijkdom binnen waarvan een mens slechts kon dromen. Oud opgepoetst hout, fonkelend kristal, goed onderhouden antieke kleden, kunstwerken waar musea een moord voor zouden doen.

Ze trok haar jas uit en gooide hem over de trapleuning. Toen krabbelde ze tandenknarsend terug en hing hem toch maar op. Summerset, de aide-de-camp van Roarke, en zij waren een wapenstilstand overeengekomen in hun persoonlijke oorlog. Ze ging niet schieten tijdens de feestdagen, bedacht ze.

Zij kon zich inhouden als hij dat kon.

Slechts matig tevreden dat hij niet zoals gewoonlijk naar de foyer was gekronkeld om naar haar te sissen, liep Eve door naar de woonkamer.

Roarke zat daar bij het haardvuur en las de eerste druk van Yeats die zij hem had gegeven. Het was het enige cadeau dat ze had kunnen bedenken voor een man die alles al had en zelfs de fabrieken bezat waarin alles werd gemaakt.

Hij keek op en lachte haar toe. Ze voelde vlinders in haar buik, zoals zo vaak. Alleen al die blik, alleen al die glimlach en ze voelde zich helemaal opgewonden. Hij zag er zo... perfect uit, dacht ze. Hij had gemakkelijke, zwarte kleding aan en zijn lange, slanke lichaam zat ontspannen in een stoel die waarschijnlijk tweehonderd jaar geleden was vervaardigd.

Hij had het gezicht van een god met ondeugende bedoelingen, met vlammeende Iers-blauwe ogen en een mond gemaakt om een vrouw van haar stuk te brengen. Macht stond hem goed. Net zo sluik en sexy, dacht Eve, als de weelderige zwarte lokken die bijna tot zijn schouders reikten.

Hij sloeg het boek dicht, legde het aan de kant en stak zijn hand naar haar uit.

‘Het spijt me dat ik weg moest.’ Ze kwam bij hem staan en liet haar vingers tussen de zijne glijden. ‘Het spijt me nog meer dat ik boven aan het werk moet, minstens een paar uur.’

‘Heb je eerst een momentje?’

‘Ja, misschien. Eventjes.’ En ze liet toe dat hij haar op zijn schoot trok. Liet toe dat haar ogen zich sloten en dat ze even kon zwelgen, in zijn geur en hoe hij voelde. ‘Niet echt de dag die je voor ogen had.’

‘Dat krijg je als je met een smeris trouwt.’ Ierland zong zachtjes in zijn stem, de lichtvoetige tongval van een dichter. ‘Als je van een smeris houdt,’ zei hij en kuste haar.

‘Je komt behoorlijk bedrogen uit, momenteel.’

‘Niet vanwaar ik nu zit.’ Hij liet zijn vingers door haar korte, bruine haar gaan. ‘Jij bent wat ik wil, Eve, de vrouw die haar huis verlaat om de doden bij te staan. En degene die wist wat een boek van Yeats voor mij zou betekenen.’

‘Ik ben beter met de doden dan met cadeaus kopen. Anders had ik wel meer ingeslagen.’

Ze keek naar de berg cadeaus onder de kerstboom, geschenken waarvan het uitpakken haar meer dan een uur had gekost. Hij lachte om haar beschaamde blik.

‘Weet je, inspecteur, wat mij het meest pleziert wanneer ik jou cadeaus geef, is hoezeer ze jou van je stuk brengen.’

‘Ik hoop dat je dan voorlopig je lolletje hebt gehad.’

‘Mmm,’ was zijn enige reactie. Ze was niet gewend aan cadeaus, dacht hij, als kind had ze niets dan leed gekregen. ‘Heb je al bedacht wat je met het laatste pakje gaat doen?’

Het laatste cadeau dat ze had geopend, was een lege doos geweest. Hij had genoten toen hij haar verwarde frons zag. Evenzo genoot hij van haar grote grijns toen hij haar vertelde dat het een dag was. Een dag die ze mocht vullen met wat ze maar wilde. Hij zou haar meenemen naar een door haar gekozen bestemming, ze zouden doen wat zij bedacht. Op aarde of buitenplanetair. In het echt of in de holokamer.

Welke tijd, plek of wereld ook, ze hoefde er maar om te vragen.

‘Nee. Ik heb nog niet genoeg tijd gehad om erover na te denken. Het is een groot cadeau, dat wil ik niet verspelen.’

Ze leunde nog een ogenblik ontspannen tegen hem aan, bij het knapperende haardvuur en de stralende boom. Toen trok ze zich terug. ‘Ik moet aan de bak. Er zit veel uitzoekwerk aan deze zaak en ik wil Peabody vandaag nog niet lastigvallen.’

‘Waarom laat je mij niet een handje helpen?’ Hij glimlachte om de automatische afwijzing die hij in haar ogen las. ‘Dan sta ik voor één dagje in Peabody’s stevige schoenen.’

‘Deze zaak heeft geen enkel verband met jou, en dat wil ik zo houden.’

‘Des te beter.’ Hij gaf haar een klein zetje en kwam zelf ook over-eind. ‘Ik kan je helpen met het nalopen van gegevens en zo, dan zit je niet de hele kerst aan je bureau vastgeketend.’

Ze begon nee te schudden maar bedacht zich. De meeste gegevens die ze wilde opvragen waren toch openbaar. En wat niet openbaar was, had ze toch wel met hem gedeeld als ze de zaak hardop aan het overdenken was.

Bovendien was hij goed.

‘Goed, jij mag mijn drone zijn. Maar als Peabody weer op krachten is, vlieg jij eruit.’

‘Lieveling.’ Hij nam haar hand, drukte er een kus op en aanschouwde haar norske blik. ‘Omdat je het zo aardig vraagt.’

‘En niet de kantjes ervanaf lopen,’ voegde ze toe. ‘Je werkt in mijn diensttijd.’

2

Galahad, de buitensporig grote kat, lag over haar luie stoel gedrapeerd als een zatlap over de bar net voor sluitingstijd. Omdat hij de hele nacht druk in de weer was geweest met dozen aanvallen, met lint vechten en rondslingerend pakpapier vermorzelen, liet ze hem liggen om zijn roes uit te slapen.

Eve zette haar tas neer en liep meteen naar de AutoChef. 'David Palmer is de man die we zoeken.'

'Je hebt de dader al aangewezen.'

'Absoluut. Ik weet wie we moeten hebben, we zijn oude bekenden, Dave en ik.'

Roarke nam de koffie van haar aan en bekeek haar door de damp die uit het kopje opsteeg. 'Die naam komt me vaag bekend voor.'

'Je kent hem ook. Het werd drie, drieënhalf jaar geleden breed uitgemeten in de media. Ik heb al mijn bestanden van dat onderzoek nodig, alle gegevens van de rechtszaak. Je zou kunnen beginnen met...' Ze zweeg toen hij zijn hand op haar arm legde.

'David Palmer... seriemoordenaar. Martelmoorden.' Het kwam langzaam weer bij hem naar boven. 'Vrij jong nog, wat was het, midden twintig?'

'Tweeëntwintig toen hij werd opgepakt. Een echt wonderkind, onze Dave. Hij beschouwt zichzelf als wetenschapper, visionair. Hij ziet het als zijn missie om uit te vinden hoeveel lichamelijk lijden de menselijke geest kan verdragen – pijn, angst, honger, uitdroging, sensorische deprivatie – en dat vast te leggen. En hij kon het perfect onder woorden brengen.' Ze nam een slokje van haar koffie. 'Met dat knappe kopje van hem, stralend van enthousiasme, zat hij tijdens de verhoren zonder blikken of blozen uit te leggen dat als we het breekpunt van de geest zouden vinden, we het zouden kunnen versterken, verstevi-

gen. Hij had bedacht dat ik als rechercheur vast wel interesse in zijn werk zou hebben. Rechercheurs werken onder grote druk, we bevinden ons vaak in levensgevaarlijke situaties waarbij de geest makkelijk wordt afgeleid door angst of andere prikkels van buitenaf. De uitkomsten van zijn onderzoek zouden kunnen worden gebruikt bij agenten en bewaking, het leger, zelfs in het zakenleven.'

'Ik besepte niet dat hij er één van jou was.'

'Ja, hij was van mij.' Ze haalde haar schouders op. 'In die tijd werkte ik meer op de achtergrond.'

Hij wilde glimlachen bij die opmerking, in de wetenschap dat het deels door hun relatie kwam dat dát niet meer zo was. Maar hij herinnerde zich nog te veel van de zaak-Palmer om te kunnen lachen. 'Ik nam aan dat hij veilig opgesloten zat.'

'Niet veilig genoeg. Hij is ontsnapt. Het slachtoffer van vanochtend is achtergelaten op een openbare plek, ook kenmerkend voor Dave. Hij vindt het fijn als wij op de hoogte zijn van zijn noeste arbeid. De autopsie zal het moeten uitwijzen, maar het slachtoffer is voorafgaand aan zijn dood gemarteld. Ik denk dat Dave een nieuwe schuilplaats heeft gevonden en dat de rechter daar al een dag tot zijn beschikking was voordat hij hem ombracht. De uiteindelijke dood door wurging heeft rondom middernacht plaatsgevonden. Prettige feestdagen, rechter Wainger,' mompelde ze.

'Dat moet de rechter zijn die zijn zaak heeft behandeld.'

'Ja.' Afwezig zette ze haar kopje neer en greep in haar tas naar een kopie van de brief die ze eerder die dag in een afgesloten zak naar het lab had gestuurd. 'Hij heeft een visitekaartje achtergelaten – nog een aanwijzing. Alle namen op deze lijst verwijzen naar zijn rechtszaak en veroordeling. Ik denk dat een deel van zijn werk dit keer ook moet zorgen dat zijn beoogde slachtoffers alvast in de rats zitten over wat hij allemaal met ze van plan is. Er wordt contact met ze opgenomen en ze worden bewaakt. Hij zal flink zijn best moeten doen om er een te pakken te krijgen.'

'En jij dan?' Roarke sprak met bestudeerde kalmte na een blik op de lijst, op de naam van zijn vrouw. 'Waar is jouw beveiliging?'

'Ik ben van de politie. Ik ben degene die waakt.'

‘Hij wil jou waarschijnlijk het liefst van allemaal, Eve.’

Ze draaide zich om. Hoe beheerst zijn stem ook was, de boosheid klonk er toch in door. ‘Misschien wel, maar niet zo graag als ik hem.’

‘Jij hebt hem gestopt,’ ging Roarke verder. ‘Alles wat volgde: de onderzoeken, de zitting, de uitspraak – kwam voort uit jouw werk. Jij doet er het meeste toe.’

‘Ik stel voor dat we de conclusies overlaten aan de profiler.’ Al was ze het wel met hem eens. ‘Ik neem contact op met Mira zodra ik alle dossiers van die zaak weer heb ingezien. Als jij die nou voor me opvraagt, kan ik vast beginnen aan mijn voorlopig verslag. Ik geef je de codes wel van mijn kantoorunit en de Palmer-bestanden.’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog en er verscheen een zelfvoldane glimlach op zijn gezicht. ‘Alsjeblieft zeg. Ik kan echt niet werken als jij me beledigt.’

‘Sorry.’ Ze pakte haar koffie weer. ‘Ik weet ook niet waarom ik doe alsof jij codes nodig hebt om ergens toegang toe te krijgen.’

‘Ik heb ook geen idee.’

Hij ging zitten om de gegevens op te vragen die ze nodig had en voerde zonder moeite zijn taak uit. Het was voor hem een makkelijke klus, die zijn geest de ruimte liet om overwegingen te maken. Om te beslissen.

Ze had gezegd dat hij niets met de zaak te maken had en dat hij afstand moest nemen zodra Peabody weer aan het werk ging. Maar ze zat ernaast. Omdat haar naam op de lijst stond, was hij betrokkener dan ooit. En niets ter wereld, zelfs niet de vrouw van wie hij hield, kon maken dat hij zich zou terugtrekken.

Vlakbij was Eve op de reserve-unit bezig de harde feiten te rapporteren. Ze wilde de uitkomsten van de autopsie, het forensisch team en de sweeperdata. Maar de kans was groot dat ze pas morgen op het eind van de dag iets zou horen van de onervaren oproepkrachten op het lab.

Terwijl het haar moeite kostte om haar ergernis over Kerstmis en de feestdagen te onderdrukken, beantwoordde ze haar piepende 'link. 'Dallas.’

‘Inspecteur, met agent Miller.’

‘Wat is er, Miller?’

‘Inspecteur, mijn partner en ik hebben opdracht gekregen om contact op te nemen met assistent-aanklager Ring en haar te bewaken. We zijn even na half acht bij haar woning aangekomen. Er werd niet opgedaan.’

‘Deze situatie heeft hoge prioriteit, Miller. Je hebt toestemming het pand te betreden.’

‘Ja, chef. Begrepen. Dat hebben we ook gedaan. Persoon in kwestie bevindt zich niet in de woning. Mijn partner heeft de buurvrouw van tegenover ondervraagd. Persoon in kwestie is gisterochtend vroeg vertrokken om de feestdagen door te brengen bij haar familie in Philadelphia. Inspecteur, ze is nooit aangekomen. Haar vader heeft haar vanochtend als vermist opgegeven.’

Eve voelde haar maag samentrekken. Te laat, dacht ze. Nu al te laat. ‘Welk soort transpo, Miller?’

‘Eigen auto. We zijn op weg naar de garage waar ze een parkeerplaats heeft.’

‘Hou me op de hoogte, Miller.’ Eve verbrak de verbinding en Roarke keek haar aan. ‘Hij heeft haar te pakken. Ik zou graag willen geloven dat ze onderweg autopech had of een vakantieflirt heeft opgeduikeld alvorens af te reizen naar haar familie, maar hij heeft haar. Ik heb de linkcodes nodig voor de andere namen op de lijst.’

‘Komt voor elkaar. Een ogenblik.’

Voor één van die namen had ze de code niet nodig. Ze voelde haar hart bonzen van ongerustheid terwijl ze contact opnam met Mira op haar thuisnummer. Een klein ventje met een glimlach op zijn gezicht nam grinnikend op. ‘Vrolijk kerstfeest! Dit is het huis van mijn oma.’

Eve vroeg zich even verward af hoe ze zich had kunnen vergissen in de code. Toen hoorde ze de bekende, zachte stem op de achtergrond en zag Mira in beeld verschijnen met een glimlach om haar mond en een gespannen blik in haar ogen.

‘Eve. Goedemorgen. Heb je een momentje? Ik loop even naar boven. Nee, lieverd,’ zei ze tegen het jochie dat aan haar mouw stond te trekken. ‘Ga maar met je nieuwe speelgoed spelen. Ik ben zo terug. Ogenblikje, Eve.’

Het scherm werd een rustgevende, koele tint blauw en Eve ademde opgelucht uit, dankbaar dat ze haar vriendin thuis had getroffen, levend, wel en veilig. Ze overdacht hoe bizar ze het vond om zich de gelijkmoedige psychiater voor te stellen als oma.

‘Sorry hoor.’ Mira kwam weer in beeld. ‘Ik wilde dit niet doen in het bijzijn van mijn gezin.’

‘Geen probleem. Is er al bewaking?’

‘Ja.’ Aan Mira was niet snel te zien dat ze gespannen was, maar nu haalde ze zenuwachtig een hand door haar zwarte haar. ‘Een beroerde klus voor ze, om met kerst in de auto bij mij op de stoep te staan. Ik heb nog niet bedacht hoe ik ze hier binnen kan laten zonder dat de familie erachter komt wat er speelt. Eve, mijn kinderen en kleinkinderen zijn er. Ik moet weten of er een kans is dat ze gevaar lopen.’

‘Nee,’ verduidelijkte Eve snel. ‘Dat is niet zijn stijl. Dokter Mira, je mag je huis niet verlaten zonder beveiligers. Je mag nergens heen – niet naar kantoor, niet naar de buurtwinkel – zonder hen beiden. Morgen krijg je een tracerarmband aangemeten zodat we je kunnen volgen.’

‘Ik tref alle voorzorgsmaatregelen, Eve.’

‘Mooi, want een van die maatregelen is alle afspraken met patiënten uit te stellen totdat Palmer is opgepakt.’

‘Maar dat is belachelijk.’

‘Je mag op geen enkel moment alleen zijn met iemand. Dus tenzij je patiënten ermee instemmen hun ziel bloot te leggen in het bijzijn van twee agenten, moet je nu vakantie nemen.’

Mira keek Eve vastberaden aan. ‘En jij bent ook van plan vrij te nemen?’

‘Ik ben van plan mijn werk te doen. Jij bent een deel van dat werk. Stephanie Ring wordt vermist.’ Ze wachtte, heel even, zodat het kwartje zou vallen. ‘Doe wat je wordt gevraagd, dokter Mira, anders word je binnen een uur in beveiligde hechtenis genomen. Ik heb morgen een overlegmoment nodig. Ik kom wel naar jou toe.’

Ze verbrak de verbinding, wendde zich tot Roarke voor de 'linkcodes en zag dat hij haar onbeweeglijk aankeek. ‘Wat?’

‘Ze betekent veel voor je. Als ze je minder kon schelen, zou je het misschien wat subtieler hebben aangepakt.’

‘Ik ben meestal weinig subtiel als het erop aankomt. Kom maar door

met die codes.’ Toen hij aarzelde, zuchtte ze en antwoordde: ‘Oké, oké, wat jij wilt. Ze betekent veel voor me en ik zal het niet laten gebeuren dat hij zelfs maar in haar buurt komt. Hier met die verdorpe codes.’

‘Ik heb ze al naar je unit gestuurd, inspecteur. Ingelogd, op geheugen. Je hoeft alleen de naam in te toetsen om verbinding te krijgen.’

‘Opschepper.’ Ze mompelde zachtjes, omdat ze wist dat hij erom zou lachen, en richtte zich weer op de andere namen op Palmers lijst.

Nadat ze had gecheckt dat de andere doelwitten waren waar ze moesten zijn, beveiligd en wel, richtte Eve haar aandacht op de bestanden die Roarke had opgevraagd.

Ze was een uur bezig met het doorlezen van data en verslagen, daarna nog een uur met het herbekijken van haar gesprekken met Palmer.

Oké, Dave, vertel eens over Michelle Hammel. Wat maakte haar bijzonder?

David Palmer, een goed uitziende man van tweeëntwintig met het verzorgde uiterlijk van de welgestelde New England-familie waar hij van afstamde, glimlachte en leunde enthousiast voorover – zijn karamelkleurige huid blaakte van gezondheid en levendigheid.

Eindelijk luistert er iemand. Eve herinnerde zich dat ze dat had gedacht toen ze zichzelf terugzag zoals ze daar drie jaar geleden had gezeten. Hij ziet eindelijk kans om zijn briljante ideeën te delen.

Haar kapsel zag er belabberd uit – in die tijd knipte ze zelf nog onbeholpen haar haren. De laarzen die ter hoogte van haar enkels over elkaar waren geslagen, waren toen nog nieuw en vrijwel ongeschonden. Er zat geen trouwring om haar vinger.

Voor de rest, dacht ze, was ze nog altijd dezelfde.

Ze was jong, fit, atletisch, vertelde Palmer haar. Bijzonder gedisciplineerd, lichamelijk en geestelijk. Een langeafstandsloper – een favoriet voor de Olympische Spelen. Ze wist hoe ze pijn moest uitsluiten, zich kon richten op een taak. Ze stond aan de top, begrijp je. Zoals Leroy Greene onder aan de ladder stond. Hij had al jaren zijn geest vertroebeld met illegale middelen. Hij kon geen enkele verstorende prikkel verdragen. Hij was alle controle al kwijt zelfs voordat de pijn werd toegediend. Zijn geest brak al op het moment dat hij bij bewustzijn kwam en ontdekte dat hij was vastgebonden aan de tafel. Maar Michelle...

Vocht ze? Hield ze het vol?

Palmer knikte vrolijk. *Ze was schitterend, echt waar. Ze probeerde zich met man en macht uit de banden los te maken maar staakte haar verzet toen ze begreep dat ze zichzelf toch niet zou kunnen bevrijden. Er was angst. De monitors registreerden haar verhoogde hartslag en bloeddruk, alle essentiële lichamelijke en emotionele tekens. Ik heb uitstekende apparatuur.*

Ja, ik heb het gezien. Het beste van het beste.

Het werk is van levensbelang. Zijn blik werd wazig, zoals altijd wanneer hij sprak over het belang van zijn experimenten. Je zult zien, als je de data van Michelle bekijkt, dat ze haar angst gebruikte om zichzelf in leven te houden. Ze had het aanvankelijk onder controle, probeerde met mij te praten. Ze deed beloften, probeerde mij ervan te overtuigen dat ze mijn onderzoek begreep, dat ze me zou helpen. Ze was slim. Toen ze begreep dat het haar niet zou helpen, vervloekte ze mij, stuwde haar adrenaline op terwijl ik nieuwe pijnstimuli toediende.

‘Hij brak haar voeten,’ zei Eve. Ze voelde Roarkes aanwezigheid achter haar. ‘Toen haar armen. Hij had destijds gelijk over zijn apparatuur. Hij had elektroden die, verbonden met verschillende lichaamsdelen of geplaatst in de openingen, elektrische schokken van variable sterkte toedienden. Hij hield Michelle drie dagen in leven tot de martelgang haar brak. Ze smeekte hem tegen het einde haar te doden. Hij gebruikte een touw met een katrol om haar op te hangen – geleidelijke wurging. Ze was negentien.’

Roarke legde zijn handen op haar schouders. ‘Je hebt hem al een keer tegengehouden, Eve, het zal je nu ook weer lukken.’

‘Echt wel.’

Ze keek op van het geluid van voetstappen op de gang die snel dichterbij kwamen. ‘Bewaar data en bestand,’ beval ze net toen Nadine Furst de kamer inliep. Geweldig, dacht ze, een bezoekje van een van de top-liveverslaggevers van Channel 75. Dat ze vriendinnen waren, maakte Eve niet minder op haar hoede.

‘Kerstbezoekjes aan het afleggen, Nadine?’

‘Ik kreeg vanochtend een cadeautje.’ Nadine gooide een disc op het bureau.

Eve keek ernaar en vervolgens weer naar het gezicht van Nadine. Ze zag bleek, de scherpe gelaatstrekken leken afgetobd. Nadine was voor de verandering niet keurig geplamuurd en gekapt. Ze oogde meer dan murw geslagen, besefte Eve. Ze zag er bang uit.

‘Wat is er aan de hand?’

‘David Palmer.’

Langzaam kwam Eve van haar stoel. ‘Wat is er met hem?’

‘Blijkbaar weet hij wat voor werk ik doe en dat jij en ik bevriend zijn. Hij heeft me dat gestuurd.’ Ze wierp een blik op het schijfje, probeerde een rilling te onderdrukken. ‘Hij hoopte dat ik een verhaal zou schrijven over hem en zijn werk en de inhoud van de disc met jou zou delen. Heb je iets te drinken voor me? Iets sterks.’

Roarke kwam achter het bureau vandaan en hielp haar in een stoel.

‘Ga zitten. Je hebt het koud,’ mompelde hij toen hij haar handen vastpakte.

‘Ja, dat klopt. Ik heb het koud sinds ik die beelden heb afgespeeld.’

‘Ik pak wat cognac voor je.’

Nadine knikte, balde haar vuisten en legde ze in haar schoot. ‘Er zijn nog twee andere mensen in die opname te zien. Een van hen is rechter Wainger. Of wat er over is van rechter Wainger. En er is een vrouw bij die ik niet heb herkend. Ze is... Hij is al met haar begonnen.’

‘Hier.’ Roarke bracht de borrel en vouwde voorzichtig haar handen om het glaasje. ‘Drink dit maar.’

‘Oké.’ Ze hief het glas naar haar mond, nam een grote slok en voelde hoe de hitte insloeg in haar onderbuik. ‘Dallas, ik heb veel erge dingen gezien. Ik heb er verslag van gedaan, ik heb ze bestudeerd. Maar zoiets heb ik nog nooit gezien. Ik weet niet hoe je ermee omgaat, elke dag opnieuw.’

‘Eén dag tegelijk.’ Eve pakte de disc op. ‘Jij hoeft het niet nog een keer te bekijken.’

‘Jawel.’ Nadine nam nog een slok, ademde langzaam uit. ‘Dat moet ik wel.’

Eve draaide de disc om in haar hand. Het was een standaardmodel. Ze zouden hem niet kunnen traceren. Ze stopte hem in haar unit.

‘Kopieer schijf en speel af, vertoon op scherm.’

Het jeugdige, aantrekkelijke gezicht van David Palmer verscheen op het scherm aan de muur.

‘Mejuffrouw Furst, of mag ik je Nadine noemen? Dat is toch zoveel persoonlijker en mijn werk is nogal persoonlijk voor mij. Ik heb jouw werk overigens bewonderd. Dat is een van de redenen om aan jou toe te vertrouwen dat mijn werk wordt uitgezonden. Jij gelooft in wat je doet, nietwaar, Nadine?’

Zijn ogen keken nu ernstig, van professional tot professional, zijn gezicht had de jeugdige onschuld van een novice bij het altaar. ‘Wij die streven naar perfectie, geloven in wat we doen,’ ging hij verder. ‘Ik weet dat jij een vriendschappelijke relatie met inspecteur Dallas hebt. De inspecteur en ik hebben ook een relatie, misschien niet zo vriendschappelijk, maar we zijn met elkaar verbonden en ik bewonder haar uithoudingsvermogen. Ik hoop dat je de inhoud van dit schijfje zo snel mogelijk met haar deelt. Op dit moment leidt ze waarschijnlijk het onderzoek naar de dood van rechter Wainger.’

Zijn glimlach lichtte nu op, werd een tikje krankzinnig. ‘Hallo inspecteur. Vergeef me als ik eerst mijn zaken met Nadine afrond. Ik wil graag dat Dallas erbij betrokken wordt. Dat is belangrijk voor me. Jij vertelt mijn verhaal toch wel, Nadine? Laat het publiek zelf maar oordelen, in plaats van een bekrompen dwaas in een zwarte toga.’

De volgende scène gleed geruisloos in beeld. Het geluid stond zo hard dat het gegil van de vrouw de lucht leek te doorklieven in de kamer waar Eve zat te kijken.

Het lichaam van rechter Wainger was aan handen en voeten gebonden en hing boven een betonnen vloer. ‘Een gewone katrol deze keer,’ peinsde Eve. Hij had de tijd genomen om wat speciaals op te zetten maar het was nog niet het complexe, zelfs ingenieuze martelsysteem dat hij eerder had geconstrueerd.

Maar toch, hij deed zijn werk grondig.

Het gezicht van Wainger was asgrauw van doodsangst en pijn. De spieren trokken terwijl Palmer letters in zijn borst brandde met een handlaser. Hij kermde alleen, zijn hoofd hing slap. Vlakbij piepte en zoemde een systeem met monitors.

‘Hij laat het afweten, zie je wel,’ zei Palmer kortaf in een voice-over.